

Arrest

nr. 231 226 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juli 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 september 2017 wordt de echtgenote van de verzoekende partij erkend als vluchteling in België.

1.2. Op 4 januari 2019 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Parijs met het oog op gezinshereniging met haar echtgenote die in België als vluchteling is erkend op

grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 2 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat een aanvraag werd ingediend op 04/01/019 door M.A.A. (...) °18/02/1988 teneinde A.H.N. (...) in België te vervoegen.

Overwegende dat A.H.N. (...) op 11/09/2017 werd erkend als vluchteling.

Overwegende dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt dat : " de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiaire beschermde gevisieerd in §1 alinea 1, 4°,5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire bescherming werd toegekend" Overwegende dat in huidig geval de aanvraag werd ingediend op 04/01/2019, hetzij meer dan een jaar na de erkenning van mevrouw A.H. (...) als vluchteling. Bijgevolg dient voldaan te zijn aan de bijkomende voorwaarden inzake onder andere de bestaansmiddelen. Echter is dit niet het geval.

Immers ontvangt de te vervoegen vreemdeling een leefloon van het OCMW. Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de voormelde wet bepaalt echter dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen die worden verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen. De visumaanvraag wordt derhalve geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarde n niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling ontvangt een leefloon van het OCMW. Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de voormelde wet bepaalt echter dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen die worden verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen. De visumaanvraag wordt derhalve geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De e vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel in haar synthesesamenvatting toe als volgt:

“11.1.1. De verwerende partij stelt dat de aanvraag te laat werd ingediend.

Zij verwijst hiervoor naar artikel 10, §2, alinea 5 VW, dat luidt als volgt:

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje. De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. I href="#" Het tweede, derde en vierde lid href="#"3 zijn niet van toepassing op de in § 1, f href="#"3 eerste lid, 4° tot 6°7 href="#"3 bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de _____ vreemdeling _____ die _____ vervoegd _____ wordt

De verwerende partij meent dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op deze bepaling omdat de termijn van één jaar verstreken was op het moment van de effectief registratie van haar aanvraag.

11.1.2. De verwerende partij gaat hiermee te kort door de bocht.

Zo stelde het Hof van Justitie reeds (H.v.J. dd. 7 november 2018 in de zaak C-380/17) dat deze termijn strikt mag worden toegepast tenzij de late indiening van de aanvraag gezinshereniging objectief verschoonbaar is op grond van bijzondere omstandigheden:

64 Tot slot moet worden benadrukt dat artikel 12, lid 1, derde alinea, van richtlijn 2003/86 het de lidstaten alleen toestaat om van artikel 12, lid 1, eerste alinea, van deze richtlijn af te wijken door van de vluchteling te eisen dat hij aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van genoemde richtlijn voldoet. 65 Op een vluchteling die zijn verzoek om gezinshereniging meer dan drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus heeft ingediend, dienen derhalve niettemin de op vluchtelingen toepasselijke gunstiger voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 of artikel 12, lid 2, van diezelfde richtlijn te worden toegepast. 66 Gelet op een en ander moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 12, lid 1, van richtlijn 2003/86 niet in de weg staat aan een nationale regeling op grond waarvan een ten behoeve van een gezinslid van een vluchteling ingediend verzoek om in aanmerking te komen voor gezinshereniging op basis van de gunstiger bepalingen van hoofdstuk V van deze richtlijn, kan worden afgewezen op grond dat dit verzoek meer dan drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de gezinshereniger is ingediend, waarbij tegelijk wel de mogelijkheid wordt geboden een nieuw verzoek in te dienen in het kader van een andere regeling, op voorwaarde dat deze regeling: - erin voorziet dat een dergelijke weigeringsgrond niet kan worden gehanteerd in situaties waarin de te late indiening van het eerste verzoek op grond van bijzondere omstandigheden objectief verschoonbaar is; - erin voorziet dat de betrokkenen volledig worden geïnformeerd over de gevolgen van het besluit tot afwijzing van hun eerste verzoek en de maatregelen die zij dienen te nemen om hun recht op gezinshereniging doeltreffend te doen gelden, en - waarborgt dat de als vluchteling erkende gezinsherenigers in aanmerking blijven

komen voor de op vluchtelingen toepasselijke gunstiger voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 of artikel 12, lid 2, van genoemde richtlijn. In casu had de echtgenote van de verzoekende partij er de verwerende partij in tempore non suspecte reeds op gewezen dat haar echtgenoot spoorloos was en dat ze alle contact verloren hadden door diens vlucht.

Cf. gehoor DVZ echtgenote verzoekende partij dd. 21.10.2016, p. 6 (stuk 3):

(...)

Ook bij het CGVS heeft de verzoekende partij het niet anders verklaard.

Het Hof van Justitie verduidelijkte recentelijk nog (van het Hof van Justitie van 13 maart 2019 (nr. C-635/17)):

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren. 64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. 65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. 66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. 67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. 68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

11.1.3. Via een clanlid (die tevens een vriend van de vader van de echtgenote van de verzoekende partij is) kwamen zij elkaar in juli 2018 terug op het spoor.

Onmiddellijk werden door de verzoekende partij en haar echtgenote actie ondernomen.

Een eerste afspraak werd gevraagd bij de Belgische ambassade te Parijs (de verzoekende partij is vluchteling in Frankrijk) op 20 juli 2018.

Wellicht gelet op de zomermaanden kon de verzoekende partij pas langskomen op 9 augustus 2018 (stuk 4).

De verzoekende partij kreeg een lijst mee van benodigde documenten (stuk 5).

Omdat zij wist dat de afspraketermijn lang was, boekte zij dd. 12/08/2018 onmiddellijk een nieuwe afspraak (stuk 6). Zij kon deze maar krijgen op 14/09/2018, reeds buiten termijn dus (gezien de echtgenote van de verzoekende partij erkend was als vluchteling op 11/09/2017).

Toen zij op 14/09/2018 haar geboorteakte van de Franse autoriteiten voorlegde (zij was immers vluchteling in Frankrijk, stuk 7), kreeg zij te horen dat dit van de Somalische ambassade te Brussel moest komen.

Nadat zij erin geslaagd was deze te bekomen en te laten legaliseren (stuk 8), heeft zij op 17 oktober 2018 om een nieuwe afspraak verzocht (stuk 9).

Toen kreeg zij plots te horen dat er tevens inkomensbewijzen van haar echtgenote, een bewijs van de mutualiteit, evenals het geregistreerd huurcontract dienden te worden voorgelegd - het eerste jaar cf. art. 10, §2, alinea 5 VW was immers verstreken (stuk 10).

Aan deze calvarietocht kwam maar een einde op 4 januari 2019.

11.1.4. Aldus kan met recht en reden worden vastgesteld dat de laattijdigheid van de ingediende aanvraag objectief verschoonbaar is op grond van bijzondere omstandigheden.

In haar nota met opmerkingen blijft de verwerende partij simpelweg verwijzen naar de Belgische wet. Zij lijkt niet te beseffen dat hogere rechtsnormen voorrang hebben op Belgische wetgeving.

Bovendien, zo stelt zij, werd de Gezinsherenigingsrichtlijn reeds soepeler omgezet aangezien de Belgische wetgever één jaar voorzag voor de indiening van de aanvraag, terwijl de Gezinsherenigingsrichtlijn slechts drie maanden voorziet. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat in er geen enkele uitzondering voorzien werd voor laattijdige ingediende aanvragen die objectief verschoonbaar zijn op grond van bijzondere omstandigheden. Dergelijke verplichting staat los van elke termijn. Het kan immers even goed voorvallen dat men na 5 jaar bijzondere omstandigheden kan aantonen (bijvoorbeeld een langdurige gijzeling van een familielid, coma, ...). Aldus biedt deze repliek niet afdoende antwoord op het door verzoekende partij ontwikkelde middel.

Opmerkelijk is bovendien dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangehaalde bijzondere omstandigheden geenszins ontkend in haar nota.

De bestreden beslissing schendt aldus manifest artikel 10, §2, alinea 5 VW, in die zin dat artikel 10, §2, alinea 5 VW richtlijnconform moet worden gelezen. In die zin moet van de vrijstellingstermijn van één jaar afgeweken worden indien de laattijdigheid objectief verschoonbaar is op grond van bijzondere omstandigheden.

Indien de Raad zou menen dat artikel 10, §2, alinea 5 VW niet richtlijnconform kan worden gelezen, dan kan slechts worden vastgesteld dat artikel 12 Gezinsherenigingsrichtlijn (EU Richtlijn 2003/86) niet correct in nationaal recht werd omgezet. Dit diende nochtans uiterlijk op 3 oktober 2005 te gebeuren (artikel 20 Gezinsherenigingsrichtlijn).

Een niet tijdig omgezette richtlijn heeft directe werking in de verticale zin (particulier t.a.v. overheid, zie Arrest Van Duyn/Home Office van 4 december 1974) indien haar bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn en wanneer de EU-landen de richtlijn niet voor de uiterste datum hebben omgezet. Dit is in casu overduidelijk het geval, a fortiori gelet op zeer duidelijk arrest van het Europees Hof van Justitie, hierboven geciteerd.

Aldus heeft artikel 12 van de Gezinsherenigingsrichtlijn in casu directe werking en dient artikel 10, §2, alinea 5 VW buitenspel te worden gezet.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest met de materiële motiveringsplicht, aangezien de motivering niet deugdelijk is in rechte."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De relevante bepalingen van artikel 10, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter

teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

§ 2

(...)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

(...)

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.”

3.3. Het wordt niet betwist dat de echtgenote van de verzoekende partij in België op grond artikel 49, §1, tweede of derde lid van de Vreemdelingenwet als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot verblijf is toegelaten. Dienvolgens kon de verzoekende partij aanspraak maken op het verblijfsrecht, voorzien bij artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 10, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet moeten de in §1, eerste lid, 4° bedoelde vreemdelingen bewijzen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen. Hij dient ook te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Het vijfde lid van artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat deze voorwaarden niet van toepassing zijn op de in §1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de vreemdeling die vervoegd wordt.

3.4. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij meent dat zij zich niet kan beroepen op de uitzonderingsbepaling van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet omdat de termijn van één jaar verstreken was op het moment van de effectieve registratie van haar aanvraag. Zij meent dat

de verwerende partij hiermee te kort door de bocht gaat, daar het Hof van Justitie reeds stelde dat deze termijn strikt mag worden toegepast tenzij de late indiening van de aanvraag gezinshereniging objectief verschoonbaar is op grond van bijzondere omstandigheden. De verzoekende partij betoogt dat haar echtgenote er *in tempore non suspecto* had op gewezen dat haar echtgenoot spoorloos was en dat ze alle contact verloren hadden door diens vlucht, waarbij zij verwijst naar het gehoor van haar echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 oktober 2016 en haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voorts wijst de verzoekende partij nog op een arrest van het Hof van Justitie van 13 maart 2019 waarbij de geciteerde paragrafen gaan over het onderzoek naar de bewijskracht of plausibiliteit van de bewijselementen en verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid verstrekt, waarbij rekening moet gehouden worden met alle relevante elementen, inclusief de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek tot gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij geconfronteerd kunnen worden. Vervolgens poneert de verzoekende partij dat zij en haar echtgenote elkaar in juli 2018 via een clanlid terug op het spoor kwamen, dat zij onmiddellijk actie ondernam en een eerste afspraak werd gevraagd bij de Belgische ambassade te Parijs op 20 juli 2018, dat zij pas mocht langskomen op 9 augustus 2018, dat zij een lijst mee kreeg van benodigde documenten, meer bepaald het bij haar verzoekschrift gevoegd stuk 5, dat, omdat zij wist dat de afspraketermijn lang was, zij op 12 augustus 2018 onmiddellijk een nieuwe afspraak boekte, doch deze pas kon krijgen op 14 september 2018, reeds buiten de termijn. Voorts stelt de verzoekende partij dat zij op 14 september 2018 haar geboorteakte van de Franse autoriteiten voorlegde, doch te horen kreeg dat dit van de Somalische ambassade te Brussel moest komen, dat, nadat zij erin geslaagd was deze te bekomen en te laten legaliseren, zij op 17 oktober 2018 een nieuwe afspraak heeft gevraagd, doch dat zij toen te horen kreeg dat er tevens inkomensbewijzen van haar echtgenote, een bewijs van de mutualiteit, evenals het geregistreerd huurcontract moesten worden voorgelegd daar het eerste jaar was verstreken, dat aan deze calvarietocht een einde kwam op 4 januari 2019. De verzoekende partij meent dan ook dat met recht en reden kan worden vastgesteld dat de laattijdigheid van de ingediende aanvraag objectief verschoonbaar is op grond van bijzondere omstandigheden. Als reactie op de verweernota stelt de verzoekende partij dat hogere rechtsnormen voorrang hebben op de Belgische wetgeving en dat het feit dat de Gezinsherenigingsrichtlijn soepeler werd omgezet daar de Belgische wetgever één jaar voorzag voor de indiening van de aanvraag terwijl voormelde richtlijn drie maanden voorziet, geen afbreuk doet aan het feit dat er geen enkele uitzondering wordt voorzien voor laattijdig ingediende aanvragen die objectief verschoonbaar zijn op grond van bijzondere omstandigheden, dat dit los staat van elke termijn, dat het immers evengoed kan zijn dat men na vijf jaar bijzonder omstandigheden kan aantonen. De verzoekende partij meent dat artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet richtlijnconform dient te worden gelezen en dat in die zin van de vrijstellingstermijn van één jaar moet afgeweken worden indien de laattijdigheid objectief verschoonbaar is op grond van bijzondere omstandigheden. Voorts stelt de verzoekende partij nog dat indien de Raad zou menen dat een richtlijnconforme lezing niet kan, slechts kan worden vastgesteld dat artikel 12 van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet correct in nationaal recht werd omgezet, dat dit nochtans voor 3 oktober 2005 diende te gebeuren. De verzoekende partij meent voorts dat de niet tijdig omgezette richtlijn directe werking heeft in de verticale zin, waardoor artikel 12 van voormelde richtlijn directe werking heeft en artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet buitenspel moet worden gezet.

3.5. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht kon motiveren wat volgt: *"Overwegende dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt dat : " de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiaire beschermde geïmigreerd in §1 alinea 1, 4°,5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire bescherming werd toegekend"* Overwegende dat in huidig geval de aanvraag werd ingediend op 04/01/2019, hetzij meer dan een jaar na de erkenning van mevrouw A.H. (...) als vluchteling. Bijgevolg dient voldaan te zijn aan de bijkomende voorwaarden inzake onder andere de bestaansmiddelen."

De verzoekende partij betwist niet dat zij haar aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend op 4 januari 2019 en dat dit meer dan één jaar na de erkenning van haar echtgenote als vluchteling is, waardoor zij niet valt onder de voorwaarden zoals omschreven in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Echter meent zij dat voormelde bepaling richtlijnconform moet gelezen worden of buiten toepassing moet gelaten worden indien niet richtlijnconform kan gelezen worden ten voordele van de rechtstreekse werking van artikel 12 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, waardoor de voorwaarde van het indienen binnen een bepaalde termijn om te kunnen genieten van de toepassing van gunstiger

voorwaarden kan vervallen wanneer het indienen buiten de termijn objectief verschoonbaar is op grond van bijzondere omstandigheden.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij gevolgd kan worden in haar betoog betreffende de richtlijnconforme interpretatie of bij gebrek hieraan het rechtstreeks toepassen van artikel 12 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt en de verzoekende partij ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift ook niet voorhoudt, nog minder aantoon, dat zij zich ten aanzien van het bestuur beroepen had op bijzondere omstandigheden waardoor het indienen buiten de wettelijke voorziene termijn van één jaar verschoonbaar is. Het kan de verwerende partij dan ook geenszins ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden, hierover niet te hebben geoordeeld en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Hierbij wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partij, volgens haar verklaringen, reeds op 17 oktober 2018 wist dat bijkomende documenten betreffende inkomensbewijzen van haar echtgenote, een bewijs van de mutualiteit evenals het geregistreerd huurcontract werden vereist voor haar aanvraag daar het eerste jaar verstreken was, zodat zij op dat ogenblik uitdrukkelijk geconfronteerd werd met het feit dat zij niet langer zou kunnen genieten van de gunstiger voorwaarden, zoals bepaald in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, daar de aanvraag laattijdig was. Het kwam de verzoekende partij *in casu* dan ook toe om aan de verwerende partij de redenen en omstandigheden kenbaar te maken op grond waarvan zij van mening was dat het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging buiten termijn objectief verschoonbaar is.

3.6. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere bewering waar zij stelt dat zij en haar echtgenote elkaar pas in juli 2018 via een clanlid terug op het spoor kwamen. Het loutere feit dat haar echtgenote in 2016 en tijdens het gehoor op 2 juni 2017 bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zij de verzoekende partij sinds 2012 niet meer had gezien, kan enkel een begin van bewijs vormen voor het feit dat zij elkaar op 2 juni 2017 nog niet gelokaliseerd hadden, doch geenszins een bewijs van het feit dat zij en haar echtgenote elkaar pas in juli 2018 terug op het spoor kwamen. Daarnaast kan ook vastgesteld worden dat de verzoekende partij op grond van de door haar bij het verzoekschrift gevoegde stukken aantoon, zich voor het eerst te hebben gericht tot de Belgische ambassade in Parijs op 20 juli 2018 waarna zij op 9 augustus 2018 een afspraak kreeg, doch geenszins aantoon waarom zij pas op 4 januari 2019 in staat was haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij was, volgens haar verklaringen in het verzoekschrift, reeds sinds ten laatste 9 augustus 2018 op de hoogte van de documenten die zij nodig had om haar aanvraag in te dienen en maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was alle gevraagde documenten te verzamelen voor 11 september 2018 en bij uitbreiding voor de eerst volgende afspraak op 14 september 2018. De bewering dat zij op 14 september 2018 een geboorteakte van de Franse autoriteiten heeft voorgelegd doch te horen kreeg dat dit van de Somalische ambassade te Brussel moest komen, wordt geenszins aangetoond. Gelet op het feit dat zij haar aanvraag niet indiende op 14 september 2018, kan de verzoekende partij niet dienstig wijzen als bijzondere omstandigheid die de laattijdigheid verschoont op het feit dat zij hoewel zij op 12 augustus 2018 een afspraak maakte, zij deze slechts verkreeg op 14 september 2018 en aldus reeds buiten de termijn.

In onderhavig verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat er *in casu* sprake is van overmacht of van bijzondere omstandigheden waardoor het niet betwiste laattijdig indienen van de aanvraag om gezinshereniging – waardoor de gunstiger voorwaarden zoals bepaald in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet niet langer van toepassing zijn – objectief verschoonbaar is.

3.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER